

Arrest

nr. 176 549 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de Somali regio van Ethiopië. U behoort tot de clan Dulbahante. U werd naar eigen zeggen in 1994 geboren in de Somalisch-Ethiopische grensstad Buhoodle maar groeide op in de stad Sararawarne (Werder/Dollo Zone). Uw vader zou in 2010 gedood zijn door regeringssoldaten nadat hij naar aanleiding van een dispuut over geld werd beschuldigd van banden met het ONLF. Sindsdien woonde u bij uw moeder, broers en zus. U verzamelde en verkocht brandhout om in het levensonderhoud van uw familie te voorzien en zorgde daarnaast af en toe voor het vee van uw familie.

Op 9 januari 2015 werd u aangesproken door aanhangers van het ONLF en gedwongen om wapens en voedsel te vervoeren op uw ezelkar. Hoewel u aanvankelijk weigerde gaf u uiteindelijk toch toe en ging op hun voorstel in. Jullie kwamen de Liyu Police tegen en het kwam tot een gevecht waarbij het ONLF

het onderspit delfde. U werd opgepakt door de Liyu Police en zat meer dan twee maanden vast. U werd ondervraagd over uw vermeende banden met het ONLF. Op een bepaald moment kwamen de ouders tussen en wierpen op dat u ziek was en toestemming moest krijgen de gevangenis te verlaten. Aangezien er geen bewijs tegen u was en u er inderdaad slecht aan toe was werd u op 15 maart 2015 vrij gelaten in afwachting van de resultaten van het onderzoek. De ouderen stonden garant voor u.

Enige tijd later werd u een dreigbrief van het ONLF overhandigd. Hierin stond dat u ter dood werd veroordeeld omdat u wapens van het ONLF zou hebben over gedragen aan het regime. U was bang en besliste om 's nachts niet meer thuis maar in het bos bij de kamelen te overnachten. Op 19 april 2015 werd u aangevallen door het ONLF. Uw neef, die de nacht bij u doorbracht, kwam hierbij om het leven. Men was naar u op zoek en doodde hem per ongeluk in uw plaats. U vluchtte weg.

Toen u contact opnam met uw familie hoorde u van uw oom langs moederszijde dat nu niet alleen het ONLF, maar ook het regime u ter dood had veroordeeld. Men vermoedde immers dat u diegene was die uw neef had vermoord aangezien u lid zou zijn van het ONLF. Er werd een smokkelaar gecontacteerd en u verliet het land.

Op 7 mei 2015 diende u een asielaanvraag in België. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u zowel door het ONLF als het regime wordt gezocht. Ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg en asielrelaas legt u enkel een kopie van uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Ethiopië op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van uw reisweg en van de door u ingeroepen feiten. Ter ondersteuning van uw identiteit legt u louter een geboorteakte neer.

U legt noch betreffende de dood van uw vader en neef, noch betreffende uw arrestatie, noch betreffende uw vrijlating mits garantiestelling, noch betreffende uw medische toestand bij vrijlating, noch betreffende uw problemen met het ONLF enig document neer. Bijgevolg kan er – wat de verdere beoordeling van de kernelementen van uw asielrelaas betreft – slechts worden voortgegaan op uw verklaringen, die echter niet kunnen overtuigen.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zwaar ondermijnd door diverse tegenstrijdigheden tussen uw eerste en twee gehoor bij het CGVS.

Tijdens het eerste gehoor beweerde u te zijn aangesproken en begeleid door twee mannen van het ONLF (CGVS dd. 17.09.15 – hierna CGVS 1 – p. 10); tijdens het tweede gehoor hebt u het over drie mannen (CGVS dd. 09.05.2016 – hierna CGVS 2 – p. 5). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u doelde op drie personen in totaal, dus twee mannen en uzelf (CGVS 2 p. 15). Er werd u echter tot drie keer toe gevraagd of het over drie mannen u ging; drie mannen die met u mee liepen (CGVS 2 p. 5). Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat u het over drie mannen had, en geen twee.

Gevraagd naar waar u de wapens naartoe moest brengen geeft u tot twee maal toe aan niet te weten naar waar, dat werd u niet verteld gezien u ontvoerd werd (CGVS 2 p. 4); terwijl u de eerste keer zei dat u de wapens richting Danod moest brengen (CGVS 1 p. 9). Uw verklaring dat u dacht dat er naar de bestemming werd gevraagd en niet naar de richting (CGVS 2 p. 15) is in dezen niet afdoende.

Gevraagd naar wanneer u werd gearresteerd door de regeringssoldaten stelt u dat dat 's morgens vroeg gebeurde (CGVS 2 p. 5). In het eerste gehoor daarentegen stelt u dat de Liyu Police 'het voordeel van de avond gebruikte'; en dat de avond al gevallen was toen u werd gearresteerd (CGVS 1 p. 11). Bij confrontatie stelt u dat u het had over 'voor zonsopgang, dus 's nachts' (CGVS 2 p. 15). Dit is echter niet wat u in uw eerste gehoor verklaarde.

Ook opvallend is dat u in het kader van uw tweede gehoor expliciet stelde niets over de binnenkant van de gevangenis te kunnen vertellen omdat u van uw arrestatie tot uw gevangenschap enkel de binnenkant van uw cel hebt gezien (CGVS 2 p. 6); terwijl u tijdens het eerste gehoor wel vlot vertelde over de binnenkant van de gevangenis, met name het bureau, de keuken, de binnenkoer, de cellen en de waterput (CGVS 1 p. 14). Uw verklaring bij confrontatie, met name dat u dacht dat er naar de andere cellen werd gevraagd, is niet afdoende (CGVS 2 p. 15-16). Er werd u namelijk expliciet gevraagd: "Kunt u iets vertellen over de binnenkant van de gevangenis, behalve uw cel?", waarop u ontkennend antwoordde (CGVS 2. P. 6).

De enige medegevangenen die u bij naam kent zijn M., F. en K. U weet waarom ze werden gearresteerd, maar verder zegt u in uw tweede gehoor in het geheel niets over hen te weten. Gevraagd: "Weet u iets over hun familie? Zijn ze getrouwd, hebben ze kinderen, informatie over hun ouders?" antwoordt u ontkennend (CGVS 2 p. 7), terwijl u in het eerste gehoor stelt dat K. de vrouw van een sheikh uit de buurt was (CGVS 1 p. 13). Hiermee geconfronteerd stelt u eerst dat er niet naar hun

echtgenoten werd gevraagd. Erop gewezen dat hier wel expliciet naar werd gevraagd stelt u dat het een geval van miscommunicatie moet zijn geweest (CGVS 2 p. 16), hetgeen hier geen afdoende verklaring is.

U verklaart dat u ziek werd in de gevangenis en daarom werd vrij gelaten (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 6; p. 8; p. 11). Over deze ziekte zegt u in het eerste gehoor dat u in coma raakte (CGVS 1 p. 13); tijdens het tweede gehoor hebt u het over vitamine- en ijzertekort; duizeligheid; oogproblemen; angstaanvallen en allergie (CGVS 2 p. 11). Opvallend is ook dat u niet voor verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht maar enkel thuis vitamines en pijnstillers kreeg (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 8).

Wat betreft de dreigbrief stelt u in het eerste gehoor verschillende keren dat u deze aan niemand liet zien (CGVS 1 p. 8; p. 15) en dat u de brief verbrandde omdat u niet wilde dat iemand die zou zien (CGVS 1 p. 17). In het tweede gehoor hebt u het echter consequent over het feit dat u de brief meteen aan moeder gaf (CGVS 2 p. 8; p. 9) en dat zij hem verbrandde (CGVS 2 p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel dat u de brief niet aan andere mensen behalve uw moeder liet zien (CGVS 2 p. 16), wat in dezen geen afdoende verklaring is.

Ook opvallend is dat u in beide gehoren andere redenen aanhaalt voor het feit dat u de dreigbrief verborgen hield er geen aangifte van deed. In het kader van uw eerste gehoor hebt u het enkel over uw angst voor bijkomende ondervragingen vanwege het regime (CGVS 1 p. 8) en uw vrees vermoord te worden door de man die u de brief bracht (CGVS 1 p. 15). In uw tweede gehoor legt u sterk de nadruk op uw vrees voor represailles van de Ogaden, clan van de briefbezorger, gezien u zelf tot een minderheidsclan behoort (CGVS 2 p. 8). Dit clanprobleem kwam in het eerste gehoor helemaal niet ter sprake. Hiermee geconfronteerd werpt u op: "Ik moest het samenvatten, ik moest het kort houden vorige keer.". Erop gewezen dat er vier uur werd geïnterviewd stelt u dat u dacht dat u niet in detail moest vertellen. Er opnieuw op gewezen dat er vier uur werd geïnterviewd en u dus wel alle details hebt verteld zegt u louter: "Over die dreigbrief heb ik niet alles verteld, dat klopt." (CGVS p. 16).

Over uw vluchtroute bent u in het geheel niet eenduidig. In het eerste gehoor stelt u dat u zes dagen hebt gewandeld tot Harer (CGVS p. 16). In het tweede gehoor stelt u dat u enkele uren naar Gashamo liep en vandaar een auto naar Jigjiga nam om vervolgens per bus verder te reizen naar Addis Abeba (CGVS p. 13-14). Bij confrontatie slaagt u er ook na herhaaldelijk aandringen niet in om concreet uw vluchtroute van het kamelenkamp in Sarararwayne naar Addis Abeba te schetsen (CGVS 2 p. 14).

Al deze tegenstrijdigheden maken dat er in het geheel geen geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Hoewel men zou kunnen argumenteren dat het veelal om kleine tegenstrijdigheden gaat zijn het er dermate veel en raken ze in die mate de kern van uw asielrelaas, dat alles bij elkaar duidelijk wordt dat uw verklaringen niet spontaan en naar waarheid waren.

Bovendien is uw asielrelaas ook op bepaalde punten weinig eenduidig en weinig waarschijnlijk.

Zo beweert u dat het ONLF u ter dood veroordeelde nadat u meer dan twee maanden werd opgesloten door het regime. Men zou u immers verdenken van spionage voor het regime en het overhandigen van wapens (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 9-10). Dat het ONLF iemand die bij een gevecht tussen het ONLF en het regime werd gearresteerd, opgesloten en mishandeld door het regime, bij vrijlating onmiddellijk ter dood zou veroordelen is hoogst onlogisch. Zelf stelt u dat iedereen die op verdenking van ONLF lidmaatschap in de gevangenis zit verdacht wordt van spionage voor de regering (CGVS 2 p. 10). Gewezen op het feit dat dit weinig logisch is werpt u op dat het ONLF dacht dat u bewust door het regime werd vrij gelaten zodat u zou kunnen spioneren in de regio (CGVS 2 p.10), opnieuw iets wat in het eerste gehoor in het geheel niet ter sprake kwam.

Ook over de voorwaarden van uw invrijheidstelling bent u niet eenduidig. U stelt enerzijds dat u werd vrijgelaten omdat u ziek was en weer naar de gevangenis zou worden gebracht wanneer het beter met u ging (CGVS 1 p.8). Anderzijds stelt u dat u werd vrij gelaten bij gebrek aan bewijs, in afwachting van de resultaten van het onderzoek (CGVS 1 p. 14; CGVS 2 p. 7). Dit zijn twee verschillende dingen. U zou in deze hele procedure op geen enkel moment iets hebben moeten ondertekenen. Of de ouderen iets moesten ondertekenen weet u niet (CGVS 2 p. 7-8).

Er is wel meer dat u niet weet. U stelt dat uw moeder na uw vertrek uit het land problemen kreeg met het regime. Ze zouden haar eigendommen in beslag hebben genomen en haar hebben verboden om het grondgebied te verlaten. Dit zou u een à twee weken voor het tweede interview van uw oom hebben gehoord. Wanneer dit echter met uw moeder gebeurde hebt u nooit gevraagd (CGVS 2 p. 3).

U beweert dat uw neef per ongeluk in uw plaats werd vermoord terwijl jullie bij de kamelen sliepen (CGVS 1 p. 8-9; CGVS 2 p. 4; p. 12). U besloot daar te gaan overnachten nadat u door het ONLF werd gezocht en ter dood veroordeeld wegens spionage voor de regering. Gevraagd naar waarom uw neef dan in dergelijke risicovolle omstandigheden bij u zou overnachten komt u niet verder dan te stellen: "Ik nam slaapzakken mee, en aangezien hij daar op vakantie was ging hij graag op dat soort avontuur.". Erop gewezen dat het toch bijzonder risicovol is zomaar te gaan overnachten bij iemand die ter dood is veroordeeld en wordt gezocht door het ONLF herhaalt u uw stelling en voegt toe: " We gingen samen kletsen. Ik wilde meer over hem weten. Het was gezellig. Ik wist niet dat ik die nacht zou worden

aangevallen.” (CGVS 2 p. 12-13). Het hoeft weinig betoog dat ‘een gezellig kampeerpartijtje’ geen afdoende verklaring is voor de aanwezigheid van uw neef die nacht.

Alles bij elkaar kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De diverse tegenstrijdigheden tussen uw beide verhalen op het CGVS en uw verdere vage en weinig waarschijnlijke verklaringen betreffende uw asielrelaas zijn niet van dien aard dat er nog geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen elementen die de basis voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vormen. Bovendien legt u in het geheel geen bewijsstukken neer om uw verklaringen te staven. U komt aldus niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het document dat u neerlegt kan bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw geboorteakte is louter een bewijs van uw identiteit, die hier niet in twijfel wordt getrokken.

De algemene situatie in uw land van herkomst noopt evenmin tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. *In concreto* betoogt verzoeker dat de vermeende tegenstellingen in verzoekers relaas slechts futiliteiten zijn die voorbijgaan aan de kern van het asielrelaas.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwd om de volgende redenen:

(i) Verzoeker legde geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van zijn reisweg en van de door hem ingeroepen feiten. Ter ondersteuning van zijn identiteit legt hij enkel een geboorteakte neer. Noch betreffende de dood van zijn vader en neef, noch betreffende zijn arrestatie, noch betreffende zijn vrijlating mits garantiestelling, noch betreffende zijn medische toestand bij vrijlating, noch betreffende zijn problemen met het "ONLF" legt verzoeker enig document neer. Bijgevolg kan slechts worden voortgegaan op verzoekers verklaringen;

(ii) De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt zwaar ondermijnd door diverse tegenstrijdigheden tussen het eerste en het tweede gehoor bij het CGVS:

– 1. Tijdens het eerste gehoor beweerde hij te zijn aangesproken en begeleid door twee mannen van het "ONLF" (CGVS d.d. 17.09.15 – hierna CGVS 1 – p. 10); tijdens het tweede gehoor waren het drie mannen (CGVS d.d. 09.05.2016 – hierna CGVS 2 – p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker dat hij doelde op drie personen in totaal, dus twee mannen en hemzelf (CGVS 2 p. 15). Tot drie keer hierover ondervraagd, stelde verzoeker uitdrukkelijk dat drie mannen met hem mee liepen (CGVS 2 p. 5).

Verzoeker voert aan dat hij tijdens beide interviews verklaarde dat hij door meerdere mannen werd aangesproken en dat zij zich altijd in groepen verplaatsten. Hij voert tevens aan dat dit bezwaarlijk als een doorslaggevende contradictie kan worden aangemerkt.

Uit het eerste gehoor blijkt dat verzoeker, nadat hem meermaals werd gevraagd met hoeveel ze nu precies waren op het ogenblik dat ze hem aanspraken, uiteindelijk "twee" antwoordde en dat "*die twee mannen, ik en mijn ezel*" samen verder gingen (CGVS 1, p. 10). Bij het tweede gehoor verklaarde verzoeker dat ze "*met heel veel*" waren, "*maar drie gingen met mij mee.*" Verzoeker betwist als dusdanig niet de contradictie, maar stelt dat ze niet doorslaggevend is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de contradictie ook niet als doorslaggevend wordt beschouwd, wel wordt deze tegenstrijdigheid met betrekking tot een fundamentele gebeurtenis in het asielrelaas, mee opgenomen bij de beoordeling van de algehele geloofwaardigheid van het relaas. De Raad, die er op wijst dat de beslissing als een geheel moet worden gelezen waarbij de verschillende motieven, samengelezen, draagkrachtig moeten zijn, bevestigt dan ook dit motief.

– 2. Gevraagd waar hij de wapens naartoe moest brengen verklaarde verzoeker twee maal niet te weten naar waar; dit werd hem niet verteld aangezien hij ontvoerd werd (CGVS 2 p. 4). De eerste keer zei hij echter dat hij de wapens richting Danod moest brengen (CGVS 1 p. 9). Zijn verklaring dat hij dacht dat er naar de bestemming werd gevraagd en niet naar de richting (CGVS 2 p. 15) is in dezen niet afdoende.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het eerste gehoor, op de vraag waar ze naartoe wilden, antwoordde: "*Ze wilden hun wapens richting Danod brengen. Ze vertellen niet waar ze je naartoe brengen.*" (CGVS 1, p. 9). Op dezelfde vraag in het tweede gehoor antwoordde verzoeker: "*Dat vertellen ze niet. Je moet gewoon mee gaan.*" (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met deze omissie verklaarde verzoeker inderdaad dat hij dacht dat naar de plaats en niet naar de richting werd gevraagd. De Raad is van oordeel dat het inderdaad merkwaardig is dat verzoeker de eerste maal wel "*de richting*" wist en de tweede maal daaromtrent niets kon verklaren. Zelfs al gaat het hier om een weglating die op zich niet doorslaggevend is, kan ze worden beschouwd bij de evaluatie van de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

– 3. Op de vraag wanneer hij werd gearresteerd door de regeringssoldaten stelt hij dat dit 's morgens vroeg gebeurde (CGVS 2 p. 5). In het eerste gehoor daarentegen stelt verzoeker dat de "*Liyu Police*" "*het voordeel van de avond gebruikte*"; en dat de avond al gevallen was toen hij werd gearresteerd (CGVS 1 p. 11). Bij confrontatie stelt verzoeker dat hij het had over "*voor zonsopgang, dus 's nachts*" (CGVS 2 p. 15). Dit is echter niet wat verzoeker in zijn eerste gehoor verklaarde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker om een precisering werd gevraagd van het ogenblik van zijn arrestatie: 's ochtends, 's middags, 's avonds of 's nachts. Verzoeker antwoordde hierop: "*'s morgens vroeg*" (CGVS 2, p. 5). Hij bevestigde dat hij 's morgens werd gearresteerd en dat hij meteen werd overgebracht naar de gevangenis. In het eerste gehoor verklaarde verzoeker: "*en dan hebben ze het voordeel van de avond gebruikt, zodat ze niet zouden worden gezien overdag.*" Evenwel blijkt dat verzoeker dit laatste verklaarde in de context van de beschrijving van het incident met de "*New Police*", en dit niet verklaarde in de context van een precieze tijdsindicatie (CGVS 1, p. 11). Evenwel blijkt uit zijn verdere beschrijving (CGVS 1, p. 11-12) dat de aanval 's avonds plaatsvond en dat verzoeker al ter plaatse gevangen werd gehouden, ter plaatse sliep en 's morgens naar de gevangenis werd overgebracht. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker een gans ander tijdsverloop heeft beschreven doorheen de verschillende interviews.

– 4. In het tweede gehoor verklaarde verzoeker niets over de binnenkant van de gevangenis te kunnen vertellen omdat hij van zijn arrestatie tot zijn gevangenschap enkel de binnenkant van zijn cel heeft gezien (CGVS 2 p. 6); terwijl hij tijdens het eerste gehoor wel vlot vertelde over de binnenkant van de gevangenis, met name het bureau, de keuken, de binnenkoer, de cellen en de waterput (CGVS 1 p. 14). De verklaring dat hij dacht dat er naar de andere cellen werd gevraagd, is niet afdoende (CGVS 2 p. 15-16). Er werd hem immers gevraagd: "*Kunt u iets vertellen over de binnenkant van de gevangenis, behalve uw cel?*", waarop hij ontkennend antwoordde (CGVS 2. P. 6).

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

– 5. De enige medegevangenen die hij bij naam kent zijn M., F. en K. Hij weet waarom ze werden gearresteerd, maar verklaarde in het tweede gehoor niets over hen te weten. Gevraagd: "*Weet u iets over hun familie? Zijn ze getrouwd, hebben ze kinderen, informatie over hun ouders?*" antwoordde hij ontkennend (CGVS 2 p. 7), terwijl hij in het eerste gehoor stelt dat K. de vrouw van een sheikh uit de buurt was (CGVS 1 p. 13). Hiermee geconfronteerd stelt hij eerst dat er niet naar hun echtgenoten werd gevraagd. Erop gewezen dat hier wel expliciet naar werd gevraagd stelt hij dat het een geval van miscommunicatie moet zijn geweest (CGVS 2 p. 16), hetgeen hier geen afdoende verklaring is.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij exact dezelfde antwoorden gaf aangaande de jongeren die vast zaten in de gevangenis. Deze verklaringen zijn weliswaar gelijkaardig in de zin dat verzoeker dermate summier over hen was en nauwelijks iets wist te zeggen, doch dit heeft geen waarde. Nogmaals gevraagd naar specifieke informatie over hen, verklaarde hij: "*het waren gewoon jongeren die daar zaten. Ik heb verder niet met hen gesproken*" (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of ze getrouwd waren, kinderen hadden, of naar informatie over hun ouders, verklaarde verzoeker "*daarover weet ik niets.*" (*ibidem*) In alle redelijkheid kan deze verklaring dan ook worden beschouwd als strijdig met zijn eerdere verklaring dat K. de vrouw was van een sheikh uit de buurt. Waar verzoeker aanvoert dat een dergelijke kritiek niet ernstig is, herhaalt de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing moeten worden gelezen als een geheel. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met de aard van verzoekers verklaringen. Aangezien verzoeker geen stavingsstukken kon bijbrengen, en uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat zijn verklaringen zeer vaag en summier zijn, kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten zijn verklaringen te hebben vergeleken en getoetst aan hun samenhang en coherentie.

– 6. Verzoeker verklaarde dat hij werd vrijgelaten omdat hij ziek werd in de gevangenis (CGVS 1 p. 8; CGVS 2, p. 6; p. 8; p. 11). Over deze ziekte verklaarde hij in het eerste gehoor dat hij in coma raakte (CGVS 1 p. 13); tijdens het tweede gehoor heeft hij het over vitamine- en ijzertekort; duizeligheid; oogproblemen; angstaanvallen en allergie (CGVS 2 p. 11). Opvallend is ook dat hij niet voor verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht maar enkel thuis vitamines en pijnstillers kreeg (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 8).

De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheid uitdrukkelijk steun vindt in zijn verklaringen, ze word door verzoeker dan ook niet betwist.

– 7. Wat betreft de dreigbrief stelt hij in het eerste gehoor verschillende keren dat hij deze aan niemand

liet zien (CGVS 1 p. 8; p. 15) en dat hij de brief verbrandde omdat hij niet wilde dat iemand die zou zien (CGVS 1 p. 17). In het tweede gehoor heeft hij het echter consequent over het feit dat hij de brief meteen aan zijn moeder gaf (CGVS 2 p. 8; p. 9) en dat zij hem verbrandde (CGVS 2 p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker enkel dat hij de brief niet aan andere mensen behalve zijn moeder liet zien (CGVS 2 p. 16), wat in dezen geen afdoende verklaring is.

Verzoeker herhaalt deze *postfactum* verklaring in het middel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het eerste gehoor tot drie maal toe verklaarde dat hij de brief aan niemand liet zien. Deze verklaringen zijn zeer uitdrukkelijk en wijzen op het belang dat verzoeker hechtte aan het voor zich houden van de brief. Van een tussenkomst van zijn moeder is in het eerste gehoor geen sprake in dit verband. In het tweede gehoor echter blijkt dat verzoeker vrijwel onmiddellijk na het ontvangen van de brief deze aan zijn moeder heeft getoond. De Raad acht deze weglating duidelijk in strijd met zijn latere verklaring. Ook hier gaat het om een tegenstrijdigheid die op zich niet doorslaggevend is, maar die in het licht van het geheel van verzoekers verklaringen dient te worden geëvalueerd.

– 8. In beide gehoren haalt verzoeker andere redenen aan voor het feit dat hij de dreigbrief verborgen hield en er geen aangifte van deed. In het eerste gehoor verwees verzoeker enkel naar zijn angst voor bijkomende ondervragingen vanwege het regime (CGVS 1 p. 8) en zijn vrees vermoord te worden door de man die de brief bracht (CGVS 1 p. 15). In zijn tweede gehoor legde verzoeker sterk de nadruk op vrees voor represailles van de Ogaden, de clan van de briefbezorger, gezien hij zelf tot een minderheidsclan behoort (CGVS 2 p. 8). Dit clanprobleem kwam in het eerste gehoor helemaal niet ter sprake. Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoeker: *“Ik moest het samenvatten, ik moest het kort houden vorige keer”*. Erop gewezen dat er vier uur werd geïnterviewd, antwoordt verzoeker: *“dat hij dacht dat hij niet in detail moest vertellen”*. Er opnieuw op gewezen dat er vier uur werd geïnterviewd en hij dus wel alle details heeft verteld, zegt hij louter: *“Over die dreigbrief heb ik niet alles verteld, dat klopt.”* (CGVS p. 16).

Deze tegenstrijdigheid wordt niet betwist.

– 9. Met betrekking tot zijn vluchtroute verklaarde verzoeker in het eerste gehoor dat hij zes dagen wandelde tot Harer (CGVS p. 16). In het tweede gehoor verklaarde hij dat hij enkele uren naar Gashamo liep en van daar een auto naar Jigjiga nam om vervolgens per bus verder te reizen naar Addis Abeba (CGVS p. 13-14). Bij confrontatie slaagt hij er ook, na herhaaldelijk aandringen, niet in om concreet de vluchtroute van het kamelenkamp in Sarararwayne naar Addis Abeba te schetsen (CGVS 2 p. 14).

Ook omtrent de vluchtroute wordt de tegenstrijdigheid niet betwist, evenmin de vaststelling dat hij na aandringen er niet in slaagde om de vluchtroute naar Addis Abbeba te schetsen.

(iii) Daarnaast wordt het vluchtrelaas op verschillende punten weinig eenduidig en weinig waarschijnlijk geacht:

– 1. Verzoeker verklaart dat het “ONLF” hem ter dood veroordeelde nadat hij meer dan twee maanden werd opgesloten door het regime. Hij zou verdacht worden van spionage voor het regime en het overhandigen van wapens (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 9-10). Dat het “ONLF” iemand, die bij een gevecht tussen het “ONLF” en het regime werd gearresteerd, opgesloten en mishandeld door het regime, bij vrijlating onmiddellijk ter dood zou veroordelen, is hoogst onlogisch. Verzoeker verklaart dat iedereen die op verdenking van “ONLF”-lidmaatschap in de gevangenis zit, verdacht wordt van spionage voor de regering (CGVS 2 p. 10). Hij verklaart dit verder doordat het “ONLF” dacht dat hij bewust door het regime werd vrijgelaten zodat hij zou kunnen spioneren in de regio (CGVS 2 p.10), iets wat in het eerste gehoor in het geheel niet ter sprake kwam.

Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken van de terechte vraagstelling van het CGVS. Waar hij betoogt dat hier niet naar gevraagd werd in het eerste verhoor, maakt hij zijn *postfactum* verklaring, waarom het - volgens hem - logisch zou zijn dat het “ONLF” iedereen - dus ook hun medestanders - die uit de gevangenis vrijkomt, systematisch van spionage verdenkt, nog niet aannemelijk.

– 2. Over de voorwaarden van verzoekers invrijheidstelling verklaarde verzoeker enerzijds dat hij werd vrijgelaten omdat hij ziek was en weer naar de gevangenis zou worden gebracht wanneer het beter met hem ging (CGVS 1 p.8). Anderzijds stelt hij dat hij werd vrijgelaten bij gebrek aan bewijs, in afwachting van de resultaten van het onderzoek (CGVS 1 p. 14; CGVS 2 p. 7). Dit zijn twee verschillende zaken.

Verzoeker zou in deze hele procedure op geen enkel moment iets hebben moeten ondertekenen. Of de ouderen iets moesten ondertekenen weet hij niet (CGVS 2 p. 7-8).

Verzoeker betoogt dat hier geen tegenstrijdigheid is: hij werd ziek en vervolgens vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. De Raad merkt echter op dat verzoeker in het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij op verzoek van het stamhoofd werd vrijgelaten *“om te genezen en op kracht te komen”* (CGVS 1, p. 8). Dit is wel degelijk een andere verklaring dan in het tweede gehoor, waar hij stelde dat hij op verzoek van de oudere mannen aan de gouverneur werd vrijgelaten op borgtocht gedurende het onderzoek (CGVS 2, p. 8). Van enige ziekte was in die laatste verklaring geen sprake. Verzoeker betoogt thans dat het ene het andere niet uitsluit, doch dit is een loutere *postfactum* verklaring die geen steun vindt in de verklaringen, zoals afgelegd door verzoeker.

Verder betwist verzoeker evenmin dat het merkwaardig is dat hij niets hoefde te ondertekenen en niet wist of de ouderen iets moesten ondertekenen.

– 3. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder na zijn vertrek uit het land problemen kreeg met het regime. Ze zouden haar eigendommen in beslag hebben genomen en haar hebben verboden om het grondgebied te verlaten. Dit zou verzoeker één à twee weken voor het tweede interview van zijn oom hebben gehoord. Wanneer dit echter met zijn moeder gebeurde, heeft hij nooit gevraagd (CGVS 2 p. 3).

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

– 4. Verzoeker beweert dat zijn neef per ongeluk in zijn plaats werd vermoord terwijl ze bij de kamelen sliepen (CGVS 1 p. 8-9; CGVS 2 p. 4; p. 12). Verzoeker besloot daar te gaan overnachten nadat hij door het “ONLF” werd gezocht en ter dood veroordeeld wegens spionage voor de regering. Gevraagd waarom zijn neef in dergelijke risicovolle omstandigheden bij hem zou overnachten, komt hij niet verder dan te stellen: *“Ik nam slaapzakken mee, en aangezien hij daar op vakantie was ging hij graag op dat soort avontuur”*. Erop gewezen dat het toch bijzonder risicovol is zomaar te gaan overnachten bij iemand die ter dood is veroordeeld en wordt gezocht door het “ONLF”, herhaalt hij dit en voegt toe: *“We gingen samen kletsen. Ik wilde meer over hem weten. Het was gezellig. Ik wist niet dat ik die nacht zou worden aangevallen”* (CGVS 2 p. 12-13). Het hoeft weinig betoog dat ‘een gezellig kampeerpertijtje’ geen afdoende verklaring is voor de aanwezigheid van verzoekers neef die nacht.

Verzoeker betoogt dat hij de risico's heeft onderschat, maar dat dit niet betekent dat het asielrelaas meteen als ongeloofwaardig moet worden bestempeld. Verzoeker tracht daarmee zijn inconsequent gedrag te minimaliseren, dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het feit dat zijn neef, uit loutere ontspanningsoverwegingen, gaat overnachten bij iemand die op de vlucht is omdat hij ter dood veroordeeld is en actief gezocht wordt door een gewapende rebellengroep, moeilijk te rijmen valt met de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees. Ook hier gaat het om een motief dat dient te worden onderzocht in het licht van het geheel van motieven waarop de bestreden beslissing steunt.

Gelet op wat voorafgaat blijkt dat het grote aantal tegenstrijdigheden, gepaard met een aantal onlogische wendingen en onwaarschijnlijke verklaringen, op afdoende wijze steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Dat het daarbij volgens verzoeker zou gaan om *“onbenulligheden”* en *“niet doorslaggevende tegenstrijdigheden”* kan niet worden bijgetreden gelet op het hoge aantal van deze tegenstrijdigheden, die, samengelezen, tot de conclusie nopen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker doorheen de verschillende interviews zeer summiere verklaringen aflegde, daarbij zeer vaag was en regelmatig niet op de vragen antwoordde of van onderwerp veranderde. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet ernstig verwijten de asielaanvraag te hebben beoordeeld aan de hand van de verklaringen die hij aflegde. Dat het daarbij telkenmale gaat om eerdere kleine gebeurtenissen, kan volledig worden verklaard door het feit dat verzoeker enkel maar summiere verklaringen aflegde. Gelet op het hoge aantal van deze tegenstrijdigheden, die allen betrekking hebben op gebeurtenissen die verzoeker van nabij beleefde en de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vlucht, samengelezen met de verschillende ongerijmde wendingen in zijn relaas, is de Raad van oordeel dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat uit het volledige relaas *in abstracto* en uit het feit dat hij in totaal gedurende 8 uur geïnterviewd werd, noodzakelijk volgt dat verzoekers relaas geloofwaardig is. Het feit dat hij langdurig werd geïnterviewd wijst weliswaar op een zorgvuldig assessment van het relaas, doch betekent dit op zich niet dat verzoeker daadwerkelijk als geloofwaardig moet worden beschouwd.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus moet worden opgemerkt dat verzoeker het risico op ernstige schade ent op dezelfde feiten als hetgeen *supra* werd vastgesteld in het kader van de vluchtelingenstatus. Uit hogerstaande bespreking is echter gebleken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Evenmin maakt hij met dezelfde verklaringen een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), of b), van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet, blijkt noch uit de gegevens van het administratief dossier, noch uit verzoekers verklaringen dat er actueel een gewapend conflict aan de gang is in Ethiopië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT